

PRECUVÂNTARE

(Grigore Constantinescu – 14 august 2016)

Privind retrospectiv ultimele patru secole ale mileniului trecut, constatăm că au fost marcate de desfășurarea istoriei miraculoase a teatrului muzical, domeniu în care s-au oglindit cu extremă diversitate preocupările, dorințele, idealurile, mijloacele și iluziile creatorilor de muzică, creatorilor de teatru și, mai cu seamă, managerilor noutății inventate la apus de Renaștere, acea **dramma per musica** la a cărei împlinire visase Monteverdi, continuator al Cameratei fiorentine. Departe de a da crezare celor care fac vorbire, actualmente, despre o mereu posibilă și neobosită criză a operei, ultimul veac, simbolic marcat cu cifra XX (mai precis indicând simbolic... „două necunoscute”), a impus o continuare fără sfârșit a acestor căutări. Lumea teatrului muzical, permanent îmbogățindu-se prin modalități specifice de adaptare la om și epocă, la cerințele și necesitatea unei noutăți vii, capabile să intereseze publicul, într-un perimetru geografic cultural, monden, mai divers tehnic și turistic, se află în continuă expansiune. Desigur, astfel s-a câștigat enorm în tot ce înseamnă mediatizare, făcând cunoscute înnoiri, experimente, sinteze și personalități ale timpului, fără a limita căutările, experiențele, redescoperirile întâmplătoare sau tardive din veacurile precedente.

Nu mi se pare eronat să considerăm că istoria operei este, într-un fel, și o istorie a acumulărilor, totodată un inventar al adăugărilor, spectacolul de gen pledând pentru păstrare și, în principiu, refuzând uitarea, poate și datorită neodihnei memoriei muzicale care are un astfel de specific. Pe parcursul desfășurării evenimentelor creatoare nu vom putea semna deci abandonuri ale unor formule deja utilizate ci, dimpotrivă, o conviețuire a celor consacrate cu altele în curs de prospectare și afirmare. Procesul este complex: căutare de nou, inventare și aplicare fără ezitări, realizări comparabile cu hibridi de altoire pe genuri învecinate, aparținând teritoriilor din lumea teatrului, literaturii, poeziei, artelor plastice, extinzându-se chiar la sferele prerobotizante ale electro-acusticii și industriei artelor (tehnicienilor) vizualului. Discul nu a fost ultimul eveniment al memoriei sonore, ci terenul unui perpetuu progres tehnic, capabil a respecta cu din ce în ce mai mare fidelitate mărturiile sonore ale trecutului. Nu vrem să pierdem ce păstrează „His Master's Voice”, înainte de a ajunge la practicile „digitale” și la intrarea în circulație a DVD-urilor, care tind să detroneze CD-urile, care au înlocuit LP-urile venite să suplinească ebonitele standard (etc. etc. ...).

Așa cum a spus cândva, gândind la muzică, filosoful Emil Cioran, „Nimeni nu cântă paradisul fiindcă nu-l are, ci fiindcă nu vrea să-l piardă”.

Cine începe aventura lecturii, studiului și pătrunderii științei cântului, al înțelegerii tainelor vocii, aventură deloc lesnicioasă propusă de soprana Silvia Sorina Munteanu în demersul proiectării arhitectonice a lucrării ce poartă actualmente rodul cercetărilor, experiențelor sale, trebuie să pornească de la spusele acestea. Căci vocea cântată este Paradisul, și nimeni nu vrea să-i piardă trăirea paradiziacă.

În afara preocupărilor teoretice de stăpânire, cucerire a mijloacelor de limbaj, de tematică, inventatorilor spectacolului perpetuu li se datorează permanența menținerii curiozității publicului, ca rezultat al ideilor isolite, inedite și surprinzătoare aparținând **creatorilor-compozitori**,

creatorilor-libretiști, creatorilor-regizori, creatorilor-scenografi, creatorilor-producători.

Nu rămân ignorați, firește, nici **creatorii-interpreți**, cântăreții victimizați de multitudinea experiențelor aplicate asupra ființelor și glasurilor ce le aparțin, solicitate să-și modifice mereu ascendent registrația, diapazonul, expresivitatea, trăirile.

Cercetarea acestor adăugări de formule, crescute pe trunchiul comun al operei tradiționale, este un subiect vast, convingător poate, chiar și la o sumară parcurgere a celor mai cunoscute soluții ivite în secolele apropiate nouă. Fără pretenția de a fi epuizat propunerea unei atari investigații, putem considera că, la final de mileniu, teatrul muzical merită această atenție, necesară pentru a aprecia că existența problemelor materiale care i-au determinat situația critică actuală, „împodobită” pesimist cu ceea ce numim criză, trebuie disociată de cele mai bune descoperiri, ivite din existența vitală și atrăgătoare a problemelor de creație.

Acestea din urmă, în ce le privește, sunt pline de o noutate cuceritoare, capabilă a uimi și amuza deopotrivă, atunci când trec hotarul anecdoticii. Depinde, firește, din ce perspectivă sunt privite, cum sunt receptate și, nu în ultimul rând, dacă sunt adevărate sau virtuale, dacă au trăit o clipă, un deceniu sau... un veac, poate trecând și spre pragul centenar. Simultaneitatea și rezistența comparate, în lumea teatrului muzical, dau numeroase temeuri de meditație și concluzii.

Deci... deschideți această carte, aflați cât mai multe despre călătoria spre Paradis! Cuvântul cheie este „Belcanto”!

POST SCRIPTUM

Oglinda semnatarei acestei lucrări, soprana Silvia Sorina Munteanu, este Scena Lirică. Pretutindeni în lume și în țară, prezența acestei artiste impune calificativul de excepțional, al interpretului creator, forța sa de a domina cu talentul și gândul orice acțiune pe care o înfăptuiește. Acum, abordând subiectul ales pentru acest volum, își manifestă capacitatea de a expune concepțiile și pregătirea profesională din mai multe puncte de vedere, care corespund unei diversități a metodelor de abordare, de la tehnica, arta și istoria cântului și interpretării vocale la medicină, psihologie, estetică și, nu în ultimul rând „știință”, așa cum o semnalează autoarea în titlu. Regăsim, catenă urmată de catenă, preocupări, motivații și rezolvări privitoare asupra controlului manifestărilor interpretative, ale pericolului numit „Lampen Fiber”, alias stresul, cu propuneri de inserturi temperamentale, medicale și psihologice. Oglinda care reflectă imaginea artistei despre care vorbim se deschide în continuare spre complexul divers al expresivității artistice, ca sinteză a manifestării metodologiei întregului subiect.

Drumul lung parcurs de Silvia Sorina Munteanu în cuprinsul carierei sale, marcate cu succese de răsnet, se întregește astfel prin meditațiile cuprinse în această lucrare care, în principiu, poate învăța lectorul să se adapteze și locuiască firesc în „casa cântului”. Expunerea reflectă personalitatea Silviei Sorinei Munteanu, capacitatea sa de a-și crea și stăpâni talentul și vocea, urmând abilitatea arcușului vioarei din anii copilăriei. Pentru cel care ar dori să afle mai multe, sfatul meu este de a începe cu sfârșitul, lectura ultimului paragraf din acest volum ce poartă această semnătură ilustră: „Se pare că, atunci când un tânăr descoperă arta cântului, intră într-o lume a armoniei și a beatitudinii sonore. Sub această aparență fabuloasă se ascunde însă o cantitate enormă de muncă îndârjită, eforturi nesfârșite de autocontrol, autodisciplină și bineînțeles căutări permanente pentru desăvârșirea propriului instrument, vocea.”